

Arrest

nr. 57 784 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklare, van Russische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C. FRERE die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake de eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Bagdasaryan Lermontov, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U deed in 2009 afstand van uw Armeense nationaliteit. U werd op 16/07/1978 in Verin Getashen geboren. In 1995 stierf uw vader. In 1996 of 1997 kwam u door voorlezing van het testament te weten dat u de helft van het ouderlijke huis erfde, het andere deel was voor uw moeder. U huwde in 1999 met Vardanyan Gayane (OV 6.649.108). In 2000 ontvluchtte u zonder uw echtgenote Armenië omdat u uw religie niet in vrijheid kon belijden. U behoort namelijk tot de evangelische groep 'de nieuwe generatie'. U kende er verder problemen met een speciale legereenheid die ervan overtuigd is dat u het brein achter de moord in 1999 op toenmalig premier Sargsyan kent. In 2004 kreeg uw broer Hrants een ruzie met uw moeder. Toen uw vrouw tussen kwam sloeg hij haar in de buikstreek waardoor ze een

miskraam kreeg. In datzelfde jaar kocht u samen met uw broer Hrant een huis in Yerevan. Ondanks het feit dat jullie dit huis samen kochten, zette uw broer het huis op zijn naam. Daarnaast eiste hij ook het deel van het ouderlijke huis op dat u van uw vader geërfd had. U besloot uw deel van de erfenis aan uw moeder te geven. Uw broer bleef u en uw moeder onder druk zetten om jullie moeder te overtuigen uw oorspronkelijk deel aan hem te geven. Het huis werd uiteindelijk verkocht en uw moeder streek alle opbrengsten van de verkoop op. Ondertussen bleef u ook problemen kennen in Rusland omwille van uw geloofsovertuiging. Jullie konden niet samenkomen en jullie leider Lidiyev werd het land uitgezet na zijn bezoek in 2005. In 2005 ging u ook uw vrouw uit Armenië halen om in Moskou te wonen. In datzelfde jaar werd 'de nieuwe generatie' in Rusland verboden en werden sommige leden geslagen. Uw beweging stapte daarom tweemaal naar de rechtbank. De eerste maal na de uitzetting van jullie leider Lidiyev en een tweede maal nadat jullie plaatselijke leider in Moskou, de herder zoals u deze noemt, terug naar Armenië werd gedeporteerd. Verder kwam de politie regelmatig naar jullie woonst om jullie religieuze bijeenkomsten te stoppen. Bij één bezoek lieten ze een document achter die aan jullie 'pastoor' werd gegeven waarin onder meer stond dat jullie bijeenkomsten niet werden toegestaan. In 2010 liet uw broer Hrant uw auto en zoekadvertenties stelen en zette hij uw werknemers tegen u op. Hij stuurde al langer criminelen naar u die daar bovenop nog een percentage van uw bedrijfswinsten eisten. Bij het laatste bezoek in 2010 namen de criminelen uw auto mee. In datzelfde jaar bleef uw broer u en uw moeder bedreigen en onder druk zetten om uw oorspronkelijk deel van de erfenis te ontvangen. Eind mei 2010 besloot u Rusland te verlaten. U en uw vrouw reisden vanuit Moskou met de trein naar Oekraïne waar u bij uw neef verbleef. Vervolgens reisden jullie met de auto door naar België. Jullie kwamen er op 29/06/2010 aan en vroegen er dezelfde dag asiel aan. U en uw vrouw legden volgende documenten neer: jullie Russische binnenlandse paspoorten, jullie bewijzen van tijdelijke adresregistratie, jullie geboorteaktes, uw Armeens militair boekje, een medisch attest, foto's van uw legerdienst, trouwfoto's, een Armeens rijbewijs en een internetartikel.

B. Motivering

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en legde hiervan ter staving uw Russisch paspoort voor. U verklaarde voorts dat u afstand had gedaan van uw Armeense nationaliteit (CGVS I p.2). Bijgevolg wordt uw vrees ten aanzien van de Russische federatie onderzocht. U verklaarde uw broer Hrant te vrezen en omwille van uw religieuze overtuiging Rusland te zijn ontvlucht. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ten aanzien van de Russische federatie deels ongegrond, deels ongeloofwaardig maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde persoonlijke vervolgingsvrees omwille van uw religieuze overtuiging of omwille van uw lidmaatschap van een religieuze beweging koestert. Zo verklaarde u nooit gearresteerd te zijn geweest noch geslagen geweest te zijn omwille van uw religieuze overtuiging (CGVS I p. 17, 6). U verklaarde ook dat u niet werd vervolgd door de Russische autoriteiten, maar dat uw religie enkel niet werd toegestaan (CGVS I p.16). U gaf ook aan dat andere leden van uw religieuze beweging niet worden vervolgd. Van uw religieuze groep werd er overigens volgens u nog niemand veroordeeld (CGVS I p.5). Voorts stelde u dat mensen uit uw geloofsgroep momenteel niet echt problemen met de Russische autoriteiten kennen - dit op een paar belemmeringen zoals het verbieden van bijeenkomsten na (CGVS I p.5). Verdere vaststellingen in uw verklaringen bevestigen dat er in uw hoofde geen ernstige vervolgingsvrees omwille van uw religieuze overtuiging kan worden gevonden. Zo gaf u aan dat uw religieuze beweging reeds vijf jaar buiten de wet zou zijn gesteld. Echter toonde u zich onaannemelijk weinig op de hoogte van de stappen die door uw beweging hiertegen zouden zijn ondernomen. U verklaarde dat de beweging buiten de wet werd gesteld en dat uw beweging hiertegen 2 maal klacht bij de rechtbank indiende (CGVS I p.6). Toen u vervolgens gevraagd werd wat de uitspraak was antwoordde u vaagweg 'negatief' (CGVS I p.7). U verklaarde uiteindelijk dat u niet op de hoogte bent van de officiële uitspraak van de rechtbank (CGVS I p.6,7). In het licht van het belang dat u aan uw beweging hecht, het was tot tweemaal toe een vluchtmotief, is het weinig aannemelijk dat u dit niet zou weten. U weet overigens zelfs niet of uw religieuze beweging vandaag nog altijd buiten de wet is gesteld. U stelde dat u dit niet wist aangezien u al 5 maanden niet meer in de Russische Federatie bent geweest (CGVS I p.6). Deze poging tot verklaring voldoet op zich niet gezien het belang van dergelijke informatie voor de inschatting van uw eigen vrees. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een maand voor het eerste gehoor (dd. 17.09.2010) door het Commissariaat-generaal nog met een vriend die tot dezelfde religieuze groep behoorde, gebeld heeft (CGVS I p.4). Bijgevolg had u reden en minstens één concrete gelegenheid om zich over de situatie van uw geloofsgenoten in Rusland verder te informeren. Verdere blijk van de afwezigheid van een gegronde vrees jegens de Russische autoriteiten om reden van uw religieuze overtuiging werd gevonden in het feit dat u, ondanks uw verklaring dat uw religieuze beweging reeds sedert 2004 of 2005 verboden zou zijn (CGVS I p.6), niettemin de volgende vijf jaar nog in de Russische Federatie bent gebleven. Meer nog, u heeft in 2009 het Russisch staatsburgerschap verkregen, alsook

een binnenlands paspoort en een internationaal paspoort, dit terwijl de Russische autoriteiten reeds sedert 2004-2005 op de hoogte waren van uw lidmaatschap van deze beweging (CGVS I p.10). Deze vaststellingen leiden er dan ook toe dat er in uw hoofd geen gegronde vervolgingsvrees om reden van uw religieuze overtuiging kan worden vastgesteld.

Naast uw religieuze motieven verklaarde u Rusland ontvlucht te zijn omwille van de problemen met uw broer Hrnt. Echter werden vaststellingen gedaan die deze vrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u in 1996 of 1997 in het bijzijn van uw moeder en uw zus het testament van uw vader had gelezen (CGVS I p.13). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter nooit een testament te hebben gelezen en dat u in feite geen enkel document gezien had. Toen u ermee geconfronteerd werd dat u de vorige maal had verklaard dat u het testament van uw vader had gelezen, verklaarde u eerst dat u zich niet herinnerde dat u dat verklaard had. Nadien stelde u dat u zich herinnerde dat er op het gemeentehuis iets werd voorgelezen waarvan u uitging dat dit het testament was (CGVS II p.4-5). Gezien het essentiële belang van de erfenis als motief in het conflict met uw broer kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u er persoonlijk geen duidelijkheid over zou hebben of u al dan niet het testament van uw vader zou hebben gelezen.

Voorts was u tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen en met de verklaringen van uw vrouw inzake het neerleggen van een klacht tegen uw broer en de criminelen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u de verdwijning van uw auto bij de politie aangaf en dat het aangiftebewijs bij u thuis lag (CGVS I p.14). Op het tweede gehoor verklaarde u dat u nooit naar het politiekantoor bent geweest om uw broer en de criminelen aan te klagen. U had het enkele malen aan de wijkagent verteld, maar had daar nooit een bewijs voor ontvangen. Slechts nadat u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd, bleek dat u plots wel een bewijs van uw klacht bij de wijkagent had verkregen (CGVS I p.10-11). Dit kan de tegenstrijdigheid echter niet opheffen daar u voordien tot tweemaal toe verklaarde geen enkel bewijs van uw klacht te hebben gekregen. Bovendien was u ook tegenstrijdig met uw vrouw inzake het aanklagen van uw broer en de criminelen. U verklaarde dat de wijkagent in 2009 een eerste maal bij jullie thuis kwam om uw klacht op te nemen en dat uw vrouw thuis was bij dit bezoek. In januari of februari 2010 kwam de wijkagent voor de laatste keer om uw klacht op te nemen. Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u wel degelijk naar het politiekantoor ging om klacht in te dienen. Bovendien stelde zij dat er nooit een agent is langsgekomen om een klacht op te nemen. Nadat zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde zij in eerste instantie dat ze niet wist dat een wijkagent een politieagent was. Toen haar vervolgens werd gevraagd of zij aanwezig was bij het bezoek van de wijkagent meende ze van niet. Toen ze werd geconfronteerd met uw verklaring dat u nooit naar het politiekantoor bent geweest, stelde ze enkel dat ze niet wist waarom u dit verklaarde (CGVS Vardanyan II p.2-3).

Ook inzake de miskraam van uw vrouw waren uw verklaringen niet éénduidig. In het eerste gehoor verklaarde u dat uw moeder aan de Armeense politie had gezegd dat uw broer haar een miskraam had geslagen (CGVS I p.15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat noch uw moeder noch uw vrouw hiervan iets aan de politie hadden gezegd. Toen u met uw eerdere verklaringen aangaande uw moeder en haar verklaringen aan de politie werd geconfronteerd stelde u enkel dat het mogelijk was dat ze dit aan de politie heeft gezegd maar dat u zich dat niet herinnert (CGVS II p.13). Inzake het tijdstip waarop u te weten kwam dat uw broer uw vrouw een miskraam zou hebben geslagen bleken de versies van u en uw vrouw niet overeen te komen. U verklaarde dat u dit pas te weten bent gekomen in 2009 (CGVS II p.15), terwijl uw vrouw verklaarde dat ze u dit reeds in 2005, een paar maanden na het incident, heeft verteld (CGVS Vardanyan II p.4).

Voorts werden er enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen vastgesteld die niet aan de kern van uw kern van uw asielrelaas raken, maar niettemin uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

Zo verklaarde u tussen 2005 en 2010 enkel in maart 2010 in Armenië te zijn geweest (CGVS I p.3). Niettemin legt u zelf een rijbewijs voor dat door de Armeense autoriteiten werd uitgegeven in 2007. Na hiermee geconfronteerd te zijn geweest bleek u inderdaad in 2007 nog naar Armenië te zijn geweest (CGVS I p.10). Ook omtrent uw reisroute werden enkele tegenstellingen gevonden. Zo verklaarde u in het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken dat u reeds eind maart uit Moskou vertrok terwijl u tijdens het asielgehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde dat u pas eind mei vertrok. Verder stelde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat u met de auto van Moskou naar Oekraïne was gereisd, terwijl u tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde met de trein te hebben gereisd. Tenslotte verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken in Oekraïne bij uw broer Roland te hebben verbleven terwijl u tegenover het Commissariaat-generaal stelde dat het bij uw oom was (DVZ verklaring punt 34, CGVS I p.8-9). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, stelde u enkel dat u gelogen had uit angst dat de Belgische asieldiensten u zouden terugsturen indien men achter uw ware reisgegevens zou komen (CGVS I p.9). Deze poging tot verklaring houdt

geen steek. Gezien u uw identiteitsgegevens wel aan de Belgische asielinstanties heeft medegedeeld, maakt u hoegenaamd niet aannemelijk hoe bedrieglijke verklaringen aangaande de reismodaliteiten enig verschil zouden maken wat betreft de mogelijkheid van een terugzending. Deze tegenstellingen bevestigen verder het reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van u.

Al deze tegenstrijdigheden en incoherenties inzake uw reisroute en vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er reden is om te besluiten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tenslotte legt u geen enkel document neer ter staving van de problemen met uw broer, noch een bewijs dat u klacht bij de wijkagent of politie heeft ingediend. U legt verder ook geen enkel document neer ter ondersteuning van uw verklaring dat de politie regelmatig jullie religieuze bijeenkomsten verstoorde. Niettemin had u daar ongetwijfeld de mogelijkheden toe. U verklaarde immers een klacht bij de politie te hebben ingediend. Toen u om een bewijs van de betreffende klacht gevraagd werd stelde u simpelweg dat dit nog thuis lag (CGVS I p.14). Voorts verklaarde u dat u aan het document kon geraken waarop stond dat jullie religieuze bijeenkomsten illegaal waren. Niettemin legt u het niet voor (CGVS II p.13).

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie Russische paspoorten, jullie bewijzen van tijdelijke adresregistratie, jullie geboorteaktes, uw Armeens militair boekje en rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens en bevatten voor het overige geen informatie over uw asielmotieven. Uw trouwfoto's zijn enkel foto's van u en uw vrouw en bevatten bijgevolg geen enkele informatie over uw asielmotieven. Het medisch attest bevat geen enkele diagnose. Het document stelt enkel dat u psychologisch onderzocht zal worden en dat er bovendien cardiologische onderzoeken zullen worden gedaan. Bijgevolg zegt het in wezen niets over uw medische toestand, noch over uw asielrelaas. De foto's van uw legerdienst tonen enkel dat u in een Armeense legereenheid zat, wat overigens ook uit uw militair boekje kon worden opgemaakt. Met het neergelegde internetartikel wilde u aantonen dat uw geloofsleider door de Russische autoriteiten werd gedeporteerd wat hier nergens in twijfel wordt getrokken. Het toont echter op geen enkele wijze de ernst van uw vervolgingsvrees aan, te meer gezien u er persoonlijk niet in voorkomt. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het artikel reeds van 2002 dateert waardoor het document niet van die aard is dat het een actueel beeld kan geven over hoe de Russische autoriteiten zich ten aanzien van de 'nieuwe generatie' opstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake de tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Vardanyan Gayane, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 18/12/1982 te Kirovakan geboren. In februari 1999 trouwde u traditioneel met Lermontov Bagdasaryan (OV 6.649.106). Eind mei 2010 besloot u Rusland te verlaten. U en uw man reisden vanuit Moskou met de trein naar Oekraïne waar u bij de neef van uw man verbleef. Vervolgens reisden jullie met de auto door naar België. Jullie kwamen er op 29/06/2010 aan en vroegen er dezelfde dag asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal op deze van uw man baseert en dat u zelf geen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot Lermontov Bagdasaryan en verklaarde dat uw vervolgingsproblemen met deze van uw echtgenoot samenvallen (CGVS I p.3-4). In het kader van de asielprocedure van uw man werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke en ongegrond karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde geboorteakte bevat enkel persoonlijke gegevens en geeft geen informatie over uw asielmotieven. Bijgevolg is het document niet van die aarde bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De andere voorgelegde documenten werden reeds bij uw man besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De tweede verzoeker verwijst voor haar argumentatie integraal naar het beroep dat werd ingediend door haar echtgenoot de eerste verzoeker. Zij maakt deze argumentatie tot de hare. Zij heeft samen met haar echtgenoot asiel gevraagd en om dezelfde redenen. De beroepen worden dan ook wegens verknochtheid samen behandeld en berecht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voeren de verzoekers aan dat :

- hun religie door de Russische autoriteiten niet wordt toegestaan en buiten de wet werd gesteld. Anderzijds verduidelikten verzoekers ook dat de bijeenkomsten van hun religieuze beweging door de Russische autoriteiten worden verboden en dat hiervoor bij de rechtbank een klacht werd ingediend ; dat deze gegevens inderdaad worden gestaafd door de informatie zoals deze zelf wordt bijgebracht door het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen in haar administratief dossier ; dat hieruit duidelijk blijkt dat er een probleem is voor verzoeker en zijn echtgenote om hun geloof te belijden, Dat hun leider Lidijev uit het land werd gezet na zijn bezoek in 2005.
- zij ook verwijzen naar de problemen in Rusland tengevolge van de acties van de broer van verzoeker die werd benadeeld in de erfenis na het overlijden van hun vader. Dat verzoeker hierover verklaringen aflegde gedurende zijn asielrelaas op 24 november 2010.
- zij duidelijk aantonen in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de motivering van de bestreden beslissing, dat zij wel degelijk problemen kregen in Rusland nu er ook religieuze bijeenkomsten bij hun thuis werden georganiseerd en dat zij voor de problemen met de broer van verzoeker (in het maffiamilieu) in Rusland, geen enkele hulp konden krijgen van de politiediensten.
- zij aantonen dat zij geen enkele bescherming van de Russische autoriteiten kunnen inroepen.

2.1.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in voormeld artikel 62 Vreemdelingenwet moet verzoekers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.2. De verzoekers voeren ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in date en administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315) .

2.1.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Verzoekers citeren in hun verzoekschrift hun verklaringen bij het CGVS. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

2.1.4. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er wat hen betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, omwille van hun godsdienst. De Commissaris-generaal wijst er op dat de eerste verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte is over de stappen die door zijn religieuze groep gezet werden ingevolge de beslissing van de Russische autoriteiten om zijn beweging buiten de wet te stellen; dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte is van uitspraak die de rechtbank in het kader van hun klacht heeft gevelde; dat verzoeker zich verder niet geïnformeerd heeft over de situatie van geloofsgenoten in Rusland; dat verzoeker nog vijf jaar in de Russische Federatie heeft verbleven en in 2009 het Russische staatsburgerschap, een binnenlands paspoort alsook een internationaal paspoort bemachtigt heeft, dit terwijl de Russische autoriteiten al sinds 2004-2005 op de hoogte waren van verzoekers lidmaatschap van deze beweging;

Verzoekers stellen dat hun religie door de Russische autoriteiten niet wordt toegestaan en buiten de wet werd gesteld. Zij stellen hierbij dat de bestreden beslissing de informatie toevoegt waaruit het risico blijkt, zonder dit nader te bepalen buiten de vermelding dat pastor Lidijev in 2005 uit het land gezet werd. Volgens de bronnen van het CGVS (zie stuk 14 van het administratief dossier) had dit incident plaats in 2002 en niet in 2005. Verzoekers tonen niet aan dat zij hun geloof niet konden belijden of dat zij het voorwerp van vervolgingsmaatregelen waren omwille van hun geloofsovertuiging in Rusland,

2.1.5. Wat de beweerdde vervolgingsdaden door de broer van de eerste verzoeker hebben verzoekers – zoals gesteld in de bestreden beslissing - tegenstrijdige verklaringen afgelegd over elementen die de kern van hun asielrelaas raken, meer bepaald inzake het lezen van het testament van zijn vader, het neerleggen van een klacht tegen zijn broer en de miskraam van zijn vrouw. De vervolgingsdaden door de broer van verzoeker zijn dan ook niet bewezen.

2.2. Verzoekers menen in ondergeschikte orde dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Zij stellen dat zij met hun Armeense origine het risico lopen blootgesteld te worden aan ernstige schade namelijk onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij stellen dat de lokale overheid hen hiertegen niet kan of wil beschermen.

2.2.1. Verzoekers moeten aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande verzoekers melding maken van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, lichten verzoekers niet in concreto toe waaruit zij dergelijk risico afleiden, laat staan dat zij aantonen daaromtrent concrete elementen te hebben aangebracht (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.907).

2.3. Het eerste en enige middel is niet gegrond, Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de eerste en tweede verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de eerste en tweede verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS